

תהנת

רוח

עלון אקווא ישראלי "העינים של המדינה"

בת כמה את? אני שואל
"שלהבת" אחת, בחלון
קומה ראשונה. היא מחייכת
בבישנות. אולי לא מתאים
לשאול אשה לגילה, אני
מהרהר. רק חשבותי
שהרעננות והקופצנות משה
לה מראה כל כך צעיר, שאין
מה להסתיר. פתאום היא
לוחשת: פיץ פץ... אני לא כל
כך צעירה. פיץ פץ... פי תרפב
על סוסיך אז תדע את גילי.
מתוך "מחשבות" חרב עמיחי
הורביץ ראש ישיבת "בנין ציון".

העלון טעון גניזה

על היופי ותכלית החיים

היום הכל לובש עיצוב.
היופי כובש כל פינה בעולם.
ומאידך יש התעוררות גדולה
לפנימיות, להתחבר לעצמי,
לשורש.
היופי והעומק – בסוד החיים.
מאת רועי גורביץ.

תובנות

מליונר, נשיא, שייט,
זמרת, גיטרה, מנכ"ל
מיקרוסופט, האחות
הקטנה, נסיעת לילה ואני...
לכולם יש סיפור...
ומכולם יש תובנות. מסע
אישי.
מאת גלעד לבנה.

חורף, בחוץ גשום וקר, הבית חם, אור הנרות מאיר ומחמם את הלב... חנוכה היום. מצות הדלקת נר חנוכה היא מצוה ייחודית ומאוד חביבה. מצוה זו מוטלת על הבית היהודי, גם אם אחד מבני הבית לא נמצא כרגע אתנו יחד, יכול אחד מבני הבית להדליק את נרות החנוכה ולהוציא ידי חובה את כל המשפחה. כך שכל בני הבית תמיד מחוברים ומאוחדים אפילו אם פיזית לא כולם נמצאים.

בזמן בית שני גזרו מלכי יון גזירות קשות על ישראל במטרה להעבירם מדתם. וכשכמעט והצליחו היוונים, הנה קמה וגם ניצבה משפחת הכהנים בני חשמונאי, ובהחלטה למסור נפש יצאו להילחם על אחדות ישראל, אחדות הנובעת מהתורה ורצון ה'. מלחמה שנראית חסרת סיכוי, בוודאי שהחלטה כזו לא היתה עוברת בקבינט הביטחוני.

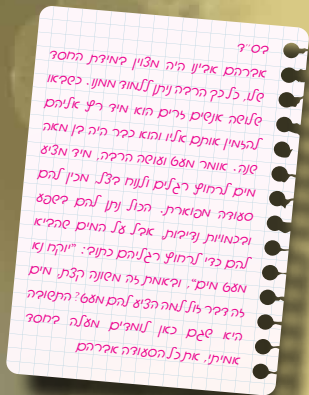
כך אנו מזכירים בתפילה כל שמונת ימי חנוכה, "מסרת גיבורים ביד חלשים, רבים ביד מעטים, זדים ביד עוסקי תורתך". מאחורי כל ניצחון אמיתי לא ניצבים רק טנקים, מטוסים או טילים מתוחכמים אלא רצון אמיתי ונכון שעליו מחליטים למסור נפש. בגלל מסירות נפשם של החשמונאים סייע להם ה' לנצח את היוונים. ניצחון שלכאורה היה נראה לא הסתברותי ולא הגיוני.

אף על פי שנצחון החשמונאים היה נראה כניצחון פרטי של קומץ אנשים בודדים. לשנה הבאה קבעו חכמים שמונה ימים אלו להלל הודאה ושמחה. מנצחון פרטי הפך להיות ניצחון של נחלת כל ישראל. מסירות הנפש הנובעת מתוך רצון ה' והתורה היא עצמה יוצרת את האחדות.

את החנוכה אנו מניחים בחלון הבית או בפתח הבית שתאיר לרשות הרבים ובכך אנו מפרסמים את הנס. אור האחדות המשפחתית הבוקע מכל בית יהודי ומאיר לרשות הרבים, הופך לאור אחד שמאחד את כולנו.

גם היום בתודעה הציבורית החשיבות לאחדות שלנו כמקור לערכים, חינוך, בטחון וכו' נמצאת במרכז העניינים. התקשורת וכן הפוליטיקה נעזרים באידיאל "אחדות ישראל" כדגל להתנוסס או כערך מרכזי, כאג'דה אסטרטגית או מצע פוליטי כזה או אחר, תמיד היא עומדת על סדר היום. אכן אחדות היא בדמינו, היא מושרשת לנו עמוק בלב. אמנם עדיין ניכרים הבדלים ופערים בין זרמים ופלגים שונים בארצנו. השלום וההבנה בתוכנו נראים עוד רחוקים. חנוכה היא אפשרות של כולנו להאיר יחד לרשות הרבים, לנסות לראות את המציאות באור קצת יותר בהיר, לעורר את הלב להבין את האמת מאחורי כל המילים, לחבר את ההסטוריה להווה ולעתיד, להדליק מחדש את אותו אור נצחי, האור של אחדות ישראל.

בברכת חנוכה שמח
מערכת "תחנת רוח"

סעודת מלכים / כפיר סלמן

"מבחינתי עד אותה הזמנה, סעודת שבת התחילה ונגמרה בבורקס". לוס אנג'לס, התחנה האחרונה בדרך הביתה אחר טיול של שנה במזרח. כפיר מחליט לשמור שבת, הוא הולך לבית הכנסת. שם מצפה לו הזמנה מאוד מרגשת... "שבת שלום".

תובנות / גלעד לבנה

מיליונר, נשיא, שייט, זמרת, גיטרה, מנכ"ל מיקרוסופט, האחות הקטנה, נסיעת לילה ואני... לכולם יש סיפור... ומכולם יש תובנות. מסע אישי.

בן הכפר / עמי לינבסקי

איך נשבה בקסמיו והחליט
אזאא אנסע בעקבות הצלילים
ניסו להנאו בני משפחה
ומהבנים; לא נשאל כל נעון –
רק דמיון שוא וגלגלים

גאכנעניינים

חכמת שלמה / שלומי דוראני

חכמת הלב, היא חיבור בין קומת הרצון והמחשבה לבין כל המעשים היום יומיים שלנו, מחיבור זה נובעים סיפוק ושמחה אמיתיים, חיים מאושרים. "ונתתי לך לב חכם ונבון" ... סדנא קצרה על פי חכמת שלמה.

מחשבות / ראש הישיבה הרב עמיחי הורוביץ

תמיד היו "עיניים למדינה", כאלו שלא צריכות אף פעם משקפים. הן קטנות, מרצדות, חמות וחכמות. אף נדמה לי שהן מחייכות וקורצות במין מסתוריות כזו. כאלו שיש להם איזה סיפור עתיק. מחשבותיו האישיות של ראש ישיבת בנין ציון, זיכרונות ממלחמות יום כיפור דרך דיאלוג עם גברת שלהבת, ואיך אומרים חנוכה באות אחת.

על רכבת סינית / אור הלברסברג

אור טייל בסין כמעט שנתיים, מעיד על עצמו שגם הוא כמעט הפך להיות סיני, שואל כל מיני שאלות מוזרות על שערי חליפין ולא באמת מצפה לתשובה. לא ידע בדיוק בשביל מה הוא חי. לא בטוח באיזו תחנה הוא עלה והיכן הוא צריך לרדת, הולך לפי כל מיני מוסכמות בלי לבדוק.. לאן? ולמה? בדיוק הרכבת עצרה..

על היופי ותכלית החיים / רועי גורביץ

היום הכל לובש עיצוב. היופי כובש כל פינה בעולם. ומאידך יש התעוררות גדולה לפנימיות, להתחבר לעצמי, לשרש. היופי והעומק – בסוד החיים.

צב 8 / יחזקאל יונה

הוא נקח אוגיוא וכהא יסודיא נסיף אג
הצב אגמונה – נעבה!
נעוך אצב גהא'ך אבאלוציוני, נעמיד אוג
על ג'איו, נשא אוג על המצב. נכאה אג
הדברים מנקודת מבט, מתוך עאלמו.
ובכן : צבי צב מה העניין עם הביג על
הצב?
הצב: "לא אדבר לאט רק אישיר מהט", כחו
כל יהודי אשים אך בשאלה...

עורכים: גלעד לבנה, כפיר זכריה
ניהול והפקה: שלומי דוראני, יחזקאל יונה
עיצוב גרפי: רועי גורביץ

www.BinyanZion.com | Contact@BinyanZion.com

מערכת העלון

נוף רמות 75 | ירושלים
טל': 0572-55555-8

על רכבת סינית

אתה נכנס לקרון מנותק מהזמן, ויוצא בעולם אחר קצת. מסתבר שבקרון מנותק מהזמן יש דווקא הרבה זמן לשאלות, אז גם אני החלטתי לשאול אותו שאלות מעצבנות. אז שאלתי אותו, תגיד לי עם כל השאלות המוזרות עם השערי חליפין שלך, למה אתה חי? החבר יואן חשב לעצמו קצת, חשב עוד קצת, הסתכל בנוף, הסתכל על המזוודות ולבסוף אמר לי, אני לא יודע, אבל בעיר הולדתי אנחנו יודעים לעשות חציל ממש טעים.

תגיד איש זר, כמה שער החליפין של הדולר שלכם עם היואן הסיני?

שוב לא האמנתי, איך זה יכול להיות, 1,397,460,000 סינים לפי הסקר האחרון, שבשביל למנות אותם היה צריך 6,000,000 סוקרים, ולכולם יש את אותה שאלה, אחרי איך קוראים לך וכן כמה אתה, ואחרי שמחמיאים לך על זה שאתה יהודי אז אתה בטוח חכם ועשיר, תמיד שאלת שער החליפין עולה על הפרק. תהיתי לעצמי, למה הם שואלים אותי את אותה השאלה. אז החלטתי שהפעם אני לא מוותר. אני ארד לשרוש העניין, לא יכול להיות שאני אגיד להם 2, 6, 18, 65. ותמיד התגובה שלהם תהיה אותה תגובה, מעין אהההה מלא פליאה, למה הם שאלו אותי בכלל את השאלה הזאת. החלטתי שלסיני הזה אני לא מוותר. אמרתי לו שלפני שאני מגלה לו את המספר הוא צריך להגיד לי מה הוא יעשה איתו, אז שאלתי אותו, אם אני אגיד לך מספר מסוים, מה זה יעזור לך, הרי אתה לא יודע כמה אני מרוויח. הוא הסכים. המשכתי, אם אני אגיד לך כמה אני מרוויח, אתה לא תדע כמה אני יכול לקנות, כי אתה לא יודע מהי רמת המחירים אצלנו. שוב הוא הסכים. המשכתי, אז למה שאלת אותי מה שער החליפין, למה ציפית בדיוק? הסיני ישב וחשב, וראה שבאמת לא היה יכול לצאת לו מהשאלה הזו כלום. אז הוא ענה שהוא חשב שזו דווקא שאלה נחמדה. לא התייאשתי, מה זה עוזר לך שהשאלה נחמדה? אני מכיר שאלות הרבה יותר

נחמדות מ"מה שער החליפין של הדולר שלכם עם היואן הסיני". אז הוא אמר לי ששם המשפחה שלו זה יואן. חוסר ההתאמה בין השאלות לתשובות כבר עלה על גדותיי, אבל עוד לא התייאשתי, רכבת בסין היא די ארוכה, במחיר של כמה עשרות שקלים ויום וקצת מהחיים, אתה נכנס לקרון מנותק מהזמן, ויוצא בעולם אחר קצת. מסתבר שבקרון מנותק מהזמן יש דווקא הרבה זמן לשאלות, אז גם אני החלטתי לשאול אותו שאלות מעצבנות. אז שאלתי אותו, תגיד לי עם כל השאלות המוזרות עם השערי חליפין שלך, למה אתה חי? החבר יואן חשב לעצמו קצת, חשב עוד קצת, הסתכל בנוף, הסתכל על המזוודות ולבסוף אמר לי, אני לא יודע, אבל בעיר הולדתי אנחנו יודעים לעשות חציל ממש טעים. ממש תשובה, החלטתי לשאול גם את חבר שלו, ומה איתך אתה? הוא צחק והוא אמר שהוא גם לא יודע, אבל שהוא יחזור הביתה הוא ישאל את אמא שלו. זהו. הצלחתי, יש לי את הנשק המושלם כנגד שאלות שער החליפין. על כל הסיני שיבוא וישאל אותי על הדולר שלנו בשוק המט"ח העולמי, יקבל שאלה על מה הוא עושה פה בקרון הסיני. כך שכל פעם קיבלתי את אותו לא יודע מצחקק במקרה הטוב, או את אותו החציל בכל מיני טעמים וניחוחות במקרה הרע.

עוד רכבת. במושב יושב סיני, רגיל, לכל הדעות. לא נמוך יותר מדי ולא נמוך פחות מדי, כנראה נוסע לחפש עבודה בעיר מרוחקת, או חוזר לכפר מהעיר המרוחקת,

עד שלפתע הוא מתחיל לפרסם, ונופל על הרצפה, כל הקרון מתחיל לברוח משם, שאלתי אותם מה קרה, אמרו לי שיש שם מישו חולה, אבל יבוא הכרטיסן ויטפל בו. רצתי לעזור לו, לפחות לדאוג שלא יכנסו לו נוזלים לדרכי הנשימה כמו שלמדתי בקורס החייאה, נראה לי שהצלחתי, הוא המשיך לפרסם אבל הוא נשם. בסוף הוא התעורר, ניסו לברר מה הולך איתו אבל התייאשו די מהר, לבסוף הוא חזר לשבת במקום שלו, שאלתי אותו אם הוא בסדר, הוא לא כל כך יכל לדבר, רק ראיתי שהוא חיפש את הכרטיס שלו ולא מצא, שאלתי אותו לאן הוא נוסע, מאיפה הוא בא? הוא לא ענה, לא יודע אם הוא לא יכל לדבר או שהוא פשוט לא ידע, אולי קיבל איזה מכה בראש ושכח, לא כל כך פשוט, להיות בקרון בלי לדעת איפה עלית והיכן אתה יורד. התחלתי לחשב את האפשרויות שלו, או שהוא ירד בתחנה הקרובה, ויתחיל לחפש מי הוא ומה הוא, או שידחה את הקץ כמה שיותר, ואז יגיע לעיר די צפונית וקפואה שהיא התחנה האחרונה, ושם מצבו כנראה יהיה יותר גרוע, אבל אולי הוא יזכר עד אז לאן הוא נוסע, האם שווה לו לקחת את הסיכון? בסוף ירדתי לפניו, עד היום אני תוהה אם הוא מצא את עצמו.

עוד רכבת. מתיישבת מולי נערה קטנה, מסתבר שהיא בת יותר מעשרים, סתם נראית קטנה כמו כולם כאן, היא אמרה לי שהיא סיימה עכשיו אוניברסיטה, והיה להם חג סיני עתיק, ועכשיו היא הולכת

蓮妍秀恪忠迷愛

לא יקבלו אותה. ולא יהיה לה כסף לשלוח למשפחה, ושככה הבוסים בסין בוחרים את העובדות ואין לה ברירה, אבל היא אמרה שהיא עדיין רוצה להשאר ילדה טובה, אבל היא לא יודעת אם היא תצליח. מצחיקים הסינים האלה, עם כל השאלות מט"ח שלהם לפחות הם נותנים תשובות אמיתיות.

עוד רכבת. עוד סיפור. עוד רכבת ועוד סיפור. וכך הלאה והלאה, הסינים כנראה לא מתעייפים. עד שבא עוד אחד ושאל אותי את שאלת המט"ח. חשבתי כמה זמן אני כבר חושב לעצמי שאני רק צופה בקרקס הזה שקיבל כרטיס בזול ולא חלק ממנו, אזי בעצם אני אחד מאלה המופיעים בהתנדבות, אמנם אין לי כאלה שאלות מט"ח מופרכות, אבל אולי השאלות שלי גם כן לא כאלה טובות. אולי גם לי יש איזה חציל או חומוס טעים שמשמש אצלי כאמתלה מוצדקת לחיות. אולי גם אני עם כל הבטחון, רק חושב שאני יודע איפה נכון לעלות ואיפה נכון לרדת, ובעצם איבדתי את הכרטיס. אולי גם אני לא זוכר את המוסכמות שקבעו לי מלמעלה, וסומך על איזה יד נעלמת שמחליטה לי מה נכון. אולי גם אני בלי לשים לב נותן לסביבה לדרדר אותי רק כדי להשיג איזה מטרה נעלמת.

אור הלבסברג

款誠陽陰純細菱

על היופי ותכלית החיים

היום הכל לובש עיצוב. היופי כובש כל פינה בעולם. ומאידך יש התעוררות גדולה לפנימיות, להתחבר לעצמי, לשורש. היופי והעומק – בסוד החיים.

היום, הכל לובש עיצוב. הרחוב מלא מיילים – מותגים, פירמות, מעצבים, תערוכות עיצוב, מגזינים של עיצוב, סטלוגים, פורומים, תחרויות, תוכניות, כולם מדברים עיצוב, ולכולם העיצוב מדבר... חושבים על זה, מדברים על זה ופועלים סביב זה הרבה מזמננו. החל מלהראות טוב בבוקר ועד למבט החטוף בפייס–בוק רגע לפני השינה. אין דבר שהעיצוב פוסח עליו, מהמותרות הגדולות ביותר כמירצדס CLS500 ועד לדברים הבסיסיים ביותר כשקית ללחם וכקרטון לחלב – הכל עובר תחת ידי המעצבים, אפילו דעת קהל...

מסתכלים הרבה יותר על איך המוצר נראה מאשר על התווית הקטנה של מה הוא מכיל – בהתלבטות בין שני סוגי תנורי מקרוגל או שני סוגי פלאפונים, בקלות המראה יכול לדחות את המפרט הטכני ולהכריע את דעתנו.

אפילו ספר, שמרגע שפותחים אותו זה מאה אחוז תוכן פנימי (מלבד סוג ה-Font,...),

אפילו בו, עיצוב הכריכה יכול בקלות להכריע האם ניקח אותו איתנו או לא. גם לא ישמע לנו מוזר לשמוע שיחה של שתי נשים מבוגרות על הספסל – אחת מספרת לחברתה שהבן שלה קנה לה ליום הולדתה ה–90 מסך פלאזמה יפיפה וענק של Sony כדי שתהנה יותר מהנופים המרהיבים בנאשיונאל–גאוגראפיק וגם לקשט קצת את הסלון... והשנייה מספרת בהתרגשות על פינת האוכל המהממת בצבע אגוז בהיר שהבת שלה קנתה לה ב-IKEA.

כן, כולנו אוהבים יופי, והעיצוב קונה. נכון, זה לא הכל בשבילנו, ויש לנו דברים ערכיים חשובים הרבה יותר, אך התמונה הכללית היא שהחיים שלנו מלאים ביופי.

ומאידך, יש מישור אחר שהולך ומתחזק מסביב – התעוררות גדולה לפנימיות – להתחבר לעצמי, לשורש. בכל פינה אפשר למצוא סדנאות, מפגשים, קורסים, מכל המינים ומכל הגוונים, דיבורים ברדיו

תוכניות בטלוויזיה, האינטרנט גדוש... אנחנו מחפשים עומק. להתחבר למשהו פנימי, אמיתי, שורשי – אצלנו, אצל אחרים. לגעת באיזה שורש עמוק בחיים. "שמות" יש המון: רייקי, הילינג, ויפסנה, רוחניות מעשית, רפואה אלטרנטיבית, התפתחות אישית, מדיטציה, מודעות עצמית, רפלקסולוגיה, יוגה, מיסטיקה, פילוסופיה רוחנית, שאמן, קבלה... האוויר מלא רוחניות. אנחנו רוצים עומק.

האם יש קשר בין שני המישורים הללו: והאם שני אלו, היופי מחד והפנימיות מאידך, מסתדרים זה עם זה או אולי סותרים זה לזה?

לחשוב על זה – זה להכיר את עצמנו עוד קצת.

אמנם, כדי לחשוב על דברים כאלו צריך ראש שקט. לתפוס איזו פינה רחוקה ושקטה, אחד על אחד, אני עם עצמי, ואולי כוס קפה חם...

לקי'לה ב'יס הג'כון, רקס'י וא'י.

אני יורד לחוף. רוח ים נעימה. ברקע קולם של הגלים הנפגשים בחול. האופק הפרס לפניי מתחיל לקבל צבע אדמדם, מתכונן למפגש עם השמש השוקעת. אני יושב על החול מתענג על הגוונים ונותן ליופי העצום הזה למלא אותי. לשתף אותי בשלווה העמוקה שבו. להסיח את דעתי מעט ממרוץ החיים. לפנות מקום לִמחשבות שהזמן באופן טבעי לא מאפשר. גם רקסי יושב לצידי על החול, מביט לאופק. גם עיניו רואות, פחות או יותר, את המראה שאני רואה. "יפה! נכון רקסי?"... הוא מביט בי בעיניו השחורות ובלשון משורבבת החוצה ומיד פונה לגרד ברגלו מאחורי האוזן השמאלית. תגובה קצת מאכזבת, אבל מה יש לצפות... בעיני רקסי זה לא מראה "עצום" ולא "מהמם" זה בדיוק כמו להביט בחול שהוא יושב עליו, זה לא עושה לו שום התעוררות של רגש או התפעלות כלשהי... לנו כן.

אם חושבים על זה – זה מדהים! אנחנו היחידים שהיופי של העולם עושה לנו משהו, מפליא אותנו, מקסים ואפילו מרגש! הטווסית, זוגתו של הטווס, אולי מתרשמת ממניפת הנוצות המרהיבה של הטווס שרוקד סביבה, אך הכנפיים היפיפיות של הפרפר שעף לידה ממש לא עושות לה כלום. ובטח שלא שקיעה בים התיכון...

לנו כן.

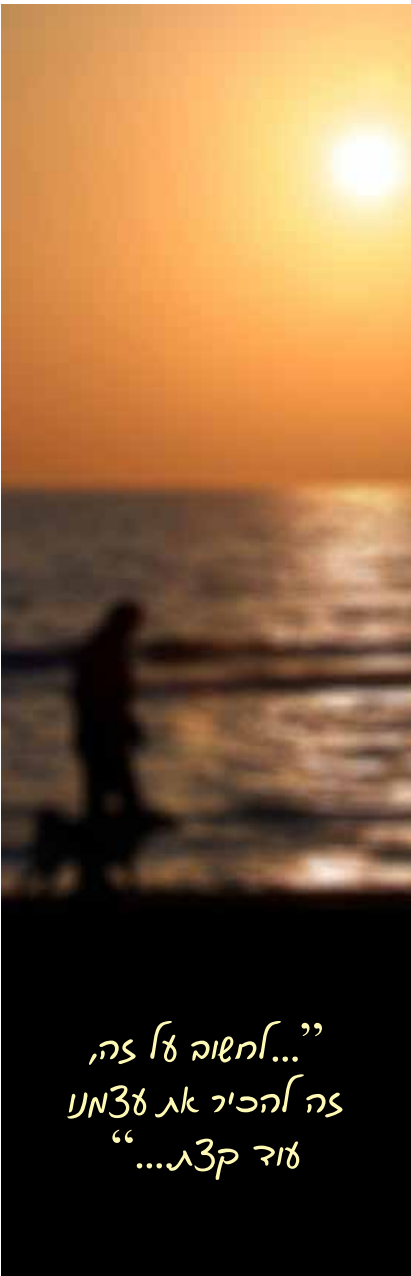
מה יש ביופי הזה שכל כך מושך אותנו?! למה אנחנו לא כמו כל שאר בעלי החיים שמתרשמים רק מבני מינם ולכל שאר המציאות אין שום משמעות של "יופי" עבורם?!

כשחושבים הרבה מתחילים להיות רעבים... טוב שלקחתי קצת פירות לדרך. המחשבות רצות לי בראש ואני פותח את השקית ושולף תפוח אדום וגדול. כמה שהוא יפה התפוח הזה, ממש מזמין אותי לנגוס בו. בין ביס לביס נפל לי אסימון – זה כל כך פשוט! התפוח יפה – כדי שאני אוכל אותו! הטבע שלי נמשך ליופי, והתפוח נעשה יפה – כי כך אוכל אותו, וזה מה שמחייא אותו...

זהו – הנוסחה פשוטה! עכשיו הטווסית מובנת – הטווס יפה בעיניה כדי שיהיו טווסים קטנים – והחיים ימשיכו! לכן ברור למה הפרפר לא מעניין אותה – הוא לא קשור לקיום חייה! לכן גם רקסי לא מתפעל מהשקיעה....

אני מביט בו במבט מבין.

חיוך רחב מתפשט על פניי. תפסתי את סוד היופי: הפירות יפים, הירקות יפים, המין

השני יפה – כי ע"י זה מתקיימים וממשיכים החיים. היופי מושך אותנו לפעולות שהן קיום החיים. כל הפירות בתחילתם חסרי צבע, לא מעוררים שום חשק. ובשיא בשלותם הם בשיא יופיים – הצבעים עזים והמרקם חלק ויפה – ולאחר זמן כשלא ראויים לאכילה יותר, מתכווצים ונרקבים. וכך אנחנו – שיא יופיינו בשיא בשלותנו להוליד ולהמשיך חיים... איזה עונג יש בלהבין דבר חדש! הרגשה של סיפוק ממלאת את הלב, אני מרים מבט לאופק.

הנה השמש כבר נוגעת בקו האופק, מרבד עננים ורוד עוטף את השמיים וניצוצות של צהוב וכתום מרקדות בתוך הכחול של הים, כל כך יפה...

"יפה?!" קול פנימי מזדעק בתוכי, "יס", "שמש", "שמים?!" למה זה יפה בעיניי?!

לפי מה שהבנתי הרגע – אין שום סיבה שהדברים האלו יראו לי יפים – הם לא

מושכים אותי לא לאכול ולא לשתות ולא לשום פעולה שהיא קיום חי! אני מביט ברקסי, פתאום הוא נראה לי הרבה יותר הגיוני ומובן מאשר אני... למה העולם יפה בעינינו? מה עניין יש ביופי הזה? מפרח קטן בגינה ועד "שביל החלב" הכל מקסים אותנו ביופיו, למה? מה לנו, לקיום חיינו, ולאילו? למה אנחנו צריכים להיות שונים מכל שאר בעלי החיים?!

הסתירה עומדת בגרון.

שיבוש גנטי בבריה שנקראת "אדם"?

אולי כן.

ואולי לא...

גאונה. גאונה יפה. וי'צ'יה.

המחשבה שכל היופי מסביב הוא בגלל שיש בי איזה שיבוש גנטי קצת הוציאה לי את החשק לחשוב... אולי נתקפל ונחזור הביתה בטח יש כמה הודעות חדשות בפייס–בוק. רגע לפני שאני זו, אני שם לב לדמות לא רחוקה ממני. חשבתי שאני לבד פה...

זה צייר.

גם הוא מתכוון לחזור הביתה.

הוא סוגר את קופסת צבעי השמן, מכסה את יריעת הקאנוואס ב בד לבן ומקפל את כן הציור. מעניין... הוא בטח צייר את השקיעה שראיתי עכשיו. הסקרנות גוברת ואני מזנק לכיוונו. רק אבקש הצצה בציור, הוא בטח ישמח.

הוא באמת שמח ומיהר להוציא את כן הציור ולהניח עליו את התמונה. וסימן לי לעמוד לפנייה, כשמאחוריה קו האופק. איזה סקרנות!...

הוא הביט בי בשתי עיני ים כחולות וגדולות כשחצי חיוך על פניו והסיר את הבד הלבן מעל התמונה. רגע של מבוכה...

ועוד רגע...

הרבה כתמים של צבע. קו שחור חותך לרוחב. כמה נקודות לבנות בפינה, ובפינה אחרת עיגול אפור סגול משהו. ומריחת צבע עדינה במרכז התמונה מלמעלה למטה בגוון בהיר של ירוק.

לא ים, לא שמש, ולא עננים ושמים.

"אמממ... מעניין... זה סגנון מיוחד..." גמגמתי סוף סוף.

חצי החיוך שעל פניו התרחב מעט. הוא לא ציפה ממני לתגובה שונה. היה ניכר שהוא בטוח במה שעשה.

הוא הצביע על אחד הכתמים ואמר, "כח החיים של היום דועך וכח הלילה מתעורר להשפיע. והעולם נכנס לזמן של מנוחה", אצבעו זהה לאורך הקו השחור, "את האדים שהשמש התאמצה להעלות מן הים בחומה, הלילה מקבץ ומצרף לעננים ורוח מערבית מתעוררת להשיט אותם על פני האדמה, להשקות את הארץ. ושוב השמש בוקעת במזרח להצמיח חיים חדשים". הוא הצביע על הפס הירוק, "...הכל קשור זה בזה, מחובר יחד, מתנגן בניגון עדין, הרמוניה מושלמת!".

גם אני.

הרגשתי שזו הייתה שאלה קצת חדה ונוקבת, סה"כ הוא היה דיי נחמד איתי, למה צריך להתקין.. אך מצד שני הדיבורים האלו ממש הרגיוו אותי פתאום. מה, כל העסק פה זה לחקור את הטבע? זה העניין? השאלה פשוט פרצה לי החוצה...

למה לא קדישה...

עיניו התכווצו מעט. המבט שעל פניו לבש קצת רצינות. ואף קמט זעיר בצבץ במצחו. הוא הושיט את כף ידו ואחז בחוט של ציצית, שהסתתר תחת חולצתו. והביט בו רגע בדממה.

"עד עכשיו" הוא פתח, "עד ששאלת את השאלה הזו... לא ידעתי מה בלבך. ועכשיו ששאלת, טוב שאלת".

הבטתי בו במבט משתומם... גם על המילים שאמר וגם על הציצית, שהפתיעה אותי.

"לא לכל לב, מפריע הרעיון הזה", הוא אמר.

"לא לכל לב, מציק שהשיא בעולם, זה להיות מדען או חוקר... לרוב האנשים זה נראה פשוט ונכון שאנשי המדע הם מהמובחרים שבעם. הרי כולם נהנים מהטכנולוגיה והקדמה בכל התחומים?".

הוא שתק רגע, והמשיך,

"ברוב הפעמים שדיברתי עם אנשים, על מה שדיברנו עד עכשיו, השיחה הסתיימה בערך אחרי שהם הבינו שתכלית היופי הוא למשוך את האדם להעמיק בעולם, לתוך מה שהיופי מסתיר.

הם לא שאלו יותר מזה.

ואני לא הוספתי.

אך אתה שאלת. ובשאלה ששאלת אותי, שמעתי את לבך. הוא לא מסתפק במה שדברנו.

הבטתי רגע בדממה ביצירה הזו שלפני. קצת נבוך.

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

רגוע

ר

ימיון ושמאל אולי להישאר במרכז, ולמחר מהפכים את הדברים – ימיון לשמאל שמאל לימיון והיכן המרכז ?
ביננו אתה הוא שלא זו, הולך לאט. אני, נכנסתי לשריון. לי בטבעי הוא יתרון.
ואתה, חוקר יקר, לאן תכנס בעת הצורך... בסכנה הקרבה, הרי אין לך "קופסה", לבד משלל הצבעים שקיבלת מתנה, לצבוע עולמך לפי כל רוח משתנה.

חוקר:
לאט לך צבי צב, לא ידענו שכל כך רגיש המצב !
בוא נכניס אוירה קלילה, נקדם את העניינים, נעבור לדבר על הארנב.
ובכן: מה עלה בדעתך, לערוך תחרות כזו נוראה ?
התוצאה הרי ברורה, הארנב קופצני מהיר ואילו אתה, כבד התנועה.

הצב:
אם כוונתך לארנב המהיר אל תשכח שהינו יהיר. הפעם נלך לאט כדי להפנים הדברים מעט מעט. כיהודי אפנה אליך שוב שאלה אל תיתפס לבהלה.
וכי אתה נמצא במערכה יותר נוחה ? הבחנת מה קורה סביבך ?
אם אזכיר מספר נושאים הרי בשרך יעלה חידודים ולואי תזכה ליחד על הטובה.

בוא נדבר על...

מים: יש הרבה חברות המשווקות בקבוקי מים. עולות מחשבות בליבך... אולי נזכה ליבא, אולי אף נִיצֵר תרבות כימיות ידועות עם מספר אותיות. והנה המפלט עולה.
כאן למטר שמים נשתה מים זאת עובדה אף מציאות. – אך בו תלויים חיינו למי ולאן מייחלות עיינו.

דיור: "אתה מרעיש עולם"
מבקש תנאים נוחים לקנות לך בית, אם ביקשת קירות – טוב. אם מקלט ומקומות מחבוא ומסתור בקשת, אך לחייד, לתת ולאהוב מעצמך מנעת הרי לגור ברחוב טוב כי נבקש זה לזה הטוב מפאת שיתוף במכאוב.

לשריון שלי קראת בית, הארנב בי טעה כי שכח את נקודת המוצא... הוא רץ מנקודה לנקודה בלי סוף והתחלה. אם בא הוא או הולך אינו מבקש דרך.

אם לך יש בית ולא רק לחולים ותדע מה להכיל בפנים אז יש כאן התחלה, בקש דרך ומורים אשר בחכמה הם באים, מההסטוריה היא עברם את עתידם לומדים עד לנקודת הסיום והלאה מתקדמים. גם אתה תגיע למצב של צבי צב עם בית עומד וניצב.

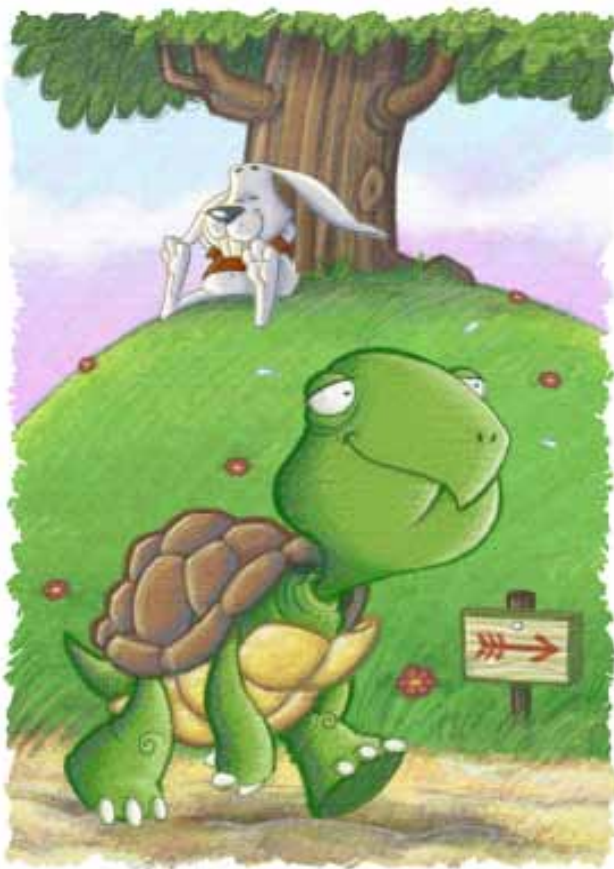
יחזקאל יונה

למי פונה הצב בכזה מצב:
מרגיש סכנה מרחפת, נשר גדול מתקרב.
איום ממשי, בעל-חי בדרך אקראי, מפגש פנים אל פנים.
על מי סומך הוא בעת ש... מתחיל לשחק לו "בקופסה" (שריון).
בנוהג שבעולמו – נכנס הוא אל תוכו נעלם.

במשל הידוע:
מי ראשון יגיע? הנה קו הסיום, האם הצב שהולך לאיטו או הארנב שלא יודע לעצור עצמו ?
ויש אומרים בעניין המשל:
מי אל הבית ראשון יגיע ? הארנב שרץ במהירות, מקפץ בזריזות או הצב שביתו על הגב ניצב ?
על פניו אין צורך לענות, אפשר לחייד מעט ולהנות, התשובות כבר ידועות...
האומנם ?

להלן, הצעת הגשה:
בואו נרקח אותיות וכמה יסודות, נוסיף את הצב לתמונה-נערבב!
נערוך לצב תהליך אבולוציוני, נעמידו על רגליו, נשאל אותו על המצב.
נראה את הדברים מנקודת מבטו, מתוך עולמו.

ובכן:
צבי צב מה העניין עם הבית על הגב?
הצב: לא אדבר לאט רק אישיר מבט, כמו כל יהודי אשיב לך בשאלה.
בעת סכנה מרחפת או איום ממשי, למי אתה פונה ולאן תפנה ?
אני לעומתך, ממשיך בדרך הטבע נכנס למגן, "לחדר האטום שלי", אין לי אמצעי אזעקה אף לא קולות להפחדה, רק את הבית שלי.
לפי טבעי סכנתי ברורה, אם מנשר נורא או ש"משחקים לי בקופסה".
אך מה איתך חוקר יקר, האם עמדת על טבעך ? בררת זהותך ? תבנית נוף מולדתך ?
התדע להבחין בסכנתך ? – מאין תבוא, באיזה מלבוש בחרה הסכנה להסתיר עצמה, אישית או כללית כלכלית או רגשית.
כמה פעמים אתה נלחם על ביתך, הפרטי, הלאומי... עם לא מעט קונפליקט אישי.
ספק יודע גבולות או לצייר מפות, שומע דוברים בעצרות המונים, המושכים את ליבך לנוע איתם

"אמר הקב"ה לישראל: בני, פתחו לי פתח אחד כחודו של מחט ואני פותח לכם פתחים כפתחו של אולם..."

העולם נברא "נעלם", ונבראה בו בריה אחת, מיוחדת ושונה מכל הבריות, היחידה שמסוגלת לגלות את מה שמאחורי החושך של ה"עולם".
יש לה שתי עינים לראות, ומאחוריהן מוח אדיר לחשוב, ופה קטן,
לצעוק אל תוד העולם!
לצעוק: "אני יודע שאתה שם – תן לי לראות!"
לצעוק כי אני רוצה להבין את החיים האלו באמת...
להבין מה אני עושה פה בעולם המופלא הזה...

אז יפתח השער.
אז יציץ עליו בעל הבירה.
יציץ עליו ויאמר לו – אני בעל הבירה.

זה לא הגיוני לעשות כך:
בעיני השכל זה יראה טרוף!
אם תשאל אחרים – יגידו לך שמשחו בלב לך את השכל!
המורה יוכבד תמחר להזכיר לך את התאוריות ששכחת!
הפייס-בוק יודיע לך על 100 הודעות חדשות!
הפלאפון יצלצל שוב ושוב!
רק אל תצעק...

זה אתה לבד.

עומד בצומת של העולם.

תצעק אחי! בבקשה תצעק:
אנחנו יהודים

את התכלית הנסתרת של העולם הזה. עד שהיה העולם בעיניו כ"בירה דולקת" – עד שראה את כל העולם חי ודולק כאש ממש.
אמר, וכי יכולה להיות מציאות אדירה כזו בלא מנהיג?
ליבו סרב להאמין שקימת אפשרות שאין מנהיג מאחורי כל החכמה האדירה הזו, הבוררת סביבו כאש... באמונה הזו אחז בכל כחו – ואותה צעק לעולם.
"מיד הציץ עליו בעל הבירה ואמר לו אני בעל הבירה".
זה הסיפור.

נשמע לך פשוט קצת לא...
אך את כל סוד היופי, סוד חכמת העולם, ותכליתו, "דחסו" חכמינו, כדרכם, במעשה הפשוט הזה לכאורה באברהם אבינו.
ועוד אמרו:

"המחשבות האלו היו מלוות אותי בכל ציור ובכל רגע פנוי. ונתתי בהן את ליבי".
"אספר לך סיפור עתיק" הוא אמר.
סיפור שספרו לנו חכמינו ז"ל לפני אלפיים שנה.
סיפור על אברהם אבינו.
סיפור פשוט שהוא הלב של כל יהודי מאמין.
בגיל שלוש התחיל אברהם אבינו לשוטט בעולם ולהתבונן בהנהגות ובחכמה שבו.
לא היה לו, לא מורה ולא מודריך ואפילו לא ספר ללמוד ממנו. מליבו הרחב הוא הבין את הכל. כל בני העולם אז היו שקועים בעצמם ובפסלים שלהם.
רק הוא לבדו, אברהם אבינו כנגד כל העולם.
ארבעים שנה, התבונן והבין. עומק אחר עומק. לא עצר ולא התייאש מלהסיג

רועי גורביץ'

וְאֵלֶיךָ הַמֶּלֶךְ הַחַי וְהַקַּי לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ

חכמת שלמה

זוכרים איך בתור ילדים היינו מדמיינים מה נבקש אילו יתנו לנו הגשמת משאלה אחת.

ובכן, מאות שנים לפני שהתוכנית "חלום עליכם" עם עוזי חיטמן כבשה את לבבות הילדים, ועוד הרבה לפני שהומצא הסיפור על דג הזהב. אדם אחד, קיבל מבורא עולם בכבודו ובעצמו את ההזדמנות למימוש משאלה אחת ויחידה, כל שרק יבקש...

טוב, הסיפור כמובן מוכר, הנער הקטן שלמה בן דוד מתמנה להיות מלך ישראל, הקב"ה מתגלה לו בחלום ואומר לו – שאל מה אתה רוצה... ושלמה המלך מבקש – ונתתי לעבדך לב שמע לשפט את עמך להבין בין טוב לרע... ומקבל –

...הנה נתתי לך לב חכם ונבון אשר כמוך לא היה לפניך ואחריו לא יקום כמוך. חכמת שלמה.

ובכן, את הסיפור הזה שמעתי עשרות פעמים במשך חיי, ואף פעם לא עצרתי רגע לחשוב – מה זה נוגע אלי, מה שמלך ישראל לפני אלפי שנים קיבל משאלה? למה זה נכתב בתנ"ך לדורי דורות? שיעור בהיסטוריה? או סתם שנדע שיש אופציה שיום אחד אולי נקבל משאלה, אז בנתיים נחשוב על אחת טובה? לא מסתבר כל כך...

כמו בכל סיפורי התנ"ך, טמון פה לימוד מעשי ששייך לכל אחד מאיתנו...

מה כל כך מיוחד בחכמת שלמה? הוא היה פיזיקאי מעולה? אלוף בשחמט (יש אומרים שהוא המציא אותו)? רופא מומחה? שופט מתוחכם ומפולפל? ואולי הכל ביחד, חכם בכל חכמה שהיא...

תאמינו או לא, התנ"ך, בחשיפה אישית על שלמה המלך, מגיש בפנינו את ה"שפיץ" שבחכמתו –

מיד אחרי החלום והגשמת המשאלה, מגיע למשפט תיק מאוד סבוך, ללא שום עדים וראיות. שתי נשים, גרות בשותפות בחדר אחד, ולכל אחת פעוט רך שנוול לפני מס' ימים. והנה, באמצע הלילה, מתעוררת אחת מהם ומגלה שאירע לה אסון לא עלינו, ובנה הפעוט מת.

בשקט בשקט, כשרק דפיקות לבה נשמעות בחלל, היא מתגנבת אל מיטת חברתה, ומחליפה בזחירות בין התינוקות. הבוקר אור, והנה האשה אשר בנה חי מזהה מיד שהבן המת בחיקה אינו שלה, ואילו

בנה החי שוכב לו בחיק חברתה.

ועתה שניהם עומדות וצווחות בדמעות לפני שלמה –

– לא כי בנך המת ובני החי!

– לא כי בני החי ובנך המת!

נו, מה עושים במצב כזה?

ויאמר המלך – קחו חרב, גזרו את הילד החי לשניים ותנו את החצי לאחת ואת החצי לאחת...

מיד נכמרו רחמי האם על בנה ואמרה – לא, חס ושלום, אני מוותרת – תנו לה את הילד, רק אל תהרגו אותה, העיקר שהוא יחיה. ואילו חברתה בשלה – גם לי גם לך לא יהיה, גזרוהו...

שלמה המלך כמובן פוסק לטובת האשה אשר ריחמה וויתרה, ומחזירים לאם האמיתית את בנה.

וַיִּשְׁמְעוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר שִׁפֵּט הַמֶּלֶךְ וַיֵּרְאוּ מִפְּנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי רָאוּ כִּי חָכְמַת אֱלֹקִים בְּקִרְבּוֹ לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט. תרגיל מדהים, הא...

יפה. עכשיו אחרי שגמרנו להתפעל מחכמתו. אחר המחילה, רציתי לשאול – מה ה"ביג דיל"?

בא נתחיל מזה שאפילו הבבא סאלי היה יודע עוד לפני שהם נכנסות לחדר בדיוק מי זו מי. אז בטח ששלמה המלך ראה ברוח קדשו בצורה ברורה בדיוק מה קורה פה. ואפילו אם נשאיר מיסטיקה בצד. עדיין מדובר פה בתרגיל פסיכולוגי לא גאוני במיוחד, שהרבה אנשים יכלו לחשוב עליו לבד – פשוט לסמוך על רגשות של אם לבנה. האם זה הנתתי לך לב חכם ונבון אשר כמוך לא היה לפניך ואחריו לא יקום כמוך?

אלא שבאמת, שלמה המלך, החכם מכל אדם, ודאי ידע בבירור מה קורה. בין אם תגיד רוח הקודש, או קריאת שפת גוף, או שקלט במילים של כל אחת, מה שלא יהיה,

הוא יכל בקלות להכריע – "תעשי טובה, תחזירי לה את התינוק..."

אבל כאן באה לביטוי עיקר חכמת שלמה – להצליח לעשות את זה בצורה, שכל אחד במדינה, אפילו אם הוא ילד בן חמש, יבין את הפסק ויסכים איתו. לגשם את החכמה העמוקה והגבוהה שלו, לרובד הכי בנאלי ומובן... תביאו חרב...

וְזוֹ הַכוּוּנָה ב' – וַיִּשְׁמְעוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּשְׁפָּט כִּי כִּי חָכְמַת אֱלֹקִים בְּקִרְבּוֹ. זוהי שיא החכמה, המנתה שהוא קיבל מבורא עולם, לא רק לדעת ולהבין הכל, אלא גם להצליח להוריד את הדברים הכי נשגבים למישור הכי מעשי.

אם כך, זה כבר מאוד משמעותי עבורנו... כל אדם שיש לו אפילו קצת מודעות עצמית, רוחנית, מגיע הרבה פעמים בחייו לתובנות, להרגשות חזקות, חוויות עמוקות וכד'. מחשבות שנרקמות באיזה טיול, או מקרה שקרה, מוסיקה שמדברת אליו, כל אחד לפי מי ומה שהוא.

אבל בדרך כלל, אחרי יום יומיים, או שבוע שבועיים של "אורות", ממשיכים בחיים, עם אותו חושך, אותו שטויות, וכמעט ושום דבר לא נשאר מאותה תובנה מתוקה ועמוקה, חוץ מזכרון עמום של עוד משהו נחמד בחיים שלא הצלחנו להפוך למציאות. נתקעים בקומת הרצון, עם ריקושטים לקומת המחשבה, ומצליחים לבטא את זה קצת בקומת הדיבור ולא יותר מזה. אל קומת המעשה לא כל כך מגיעים, וגם אם כן, בדרך כלל הדברים לא הופכים באמת להיות חלק מחיינו.

בשלב מסוים אנחנו כבר מספיק חכמים להפסיק לדקלם "טוב, מהיום אני כך וכך..." או "יותר אני בחיים לא עושה את זה..." ובמקום זה אומרים משהו בסגנון "קשה להשתנות אחי..."

למה כל כך הרבה "אני רוצה", "אני אשתנה" ו"אני מאוד מאוד מאוד רוצה" לא מגיעים לידי מימוש?

הסיבה לכך היא פשוטה, מה שמנהל אותך ביום יום זה הלב שלך, שם מתקבלות ההחלטות. וגם הראיה לכך היא פשוטה מאוד, כמה דברים נגד השכל וההגיון שלך אתה ממשיך לעשות בכל יום...

והלב שלנו קונה רק מה שהוא מבין. והוא לא מבין שכל... הלב מבין ריגושים, חוויות, רצונות, תאוות,

צחוק, בכי, דרמה ומתח. אפילו אם יש לך שכל כמעט כמו של שלמה המלך, עדיין הלב שלך זה אותו ילד בן 5 מקצה העם, שממותק קונה אותו הרבה יותר מאלף דולר, וציור של מפלצת מפחיד אותו הרבה יותר מאש אוכלה.

כמו מלווה מבוגר ושקול של נהג צעיר ומתלהב עם ההגה בידיים. כמה חכמת חיים באמת המבוגר מצליח לגרום לו להפנים לעתיד, מאוד תלוי האם זה נעשה נכון. אחרת, ברגע שהמבוגר לא משגיח, הבחור צ'יק זורם עם החשק שלו.

בנקודה זו נמצאת העבודה האישית שלנו שנקראת חכמת שלמה. לקחת איזה תובנה או רעיון, רצון או שאיפה. ולמצוא כלים לגרום לילד הקטן שבתוכנו להתאהב בזה.

לדוגמה, לשבת עם עצמך ולדמיין איך זה יהיה כשתשיג את המטרה, או להמחיש לעצמך בבדיחה ומשל ונמשל איך זה יהיה כשאני אפסיק עם הקטע הטיפשי ההוא. לתת לעצמך צ'ופר קטן, משהו שאתה אוהב, אם עמדת במשימה בדרך, וקנס קטן על כשלון ונסירה.

וכך בנויה כל היהדות – רעיונות מאוד נשגבים ועמוקים, אלוקיים, מושתלים בתוך סיפורים ומשלים פשוטים לכאורה, על אברהם אבינו ושנים שאוחזים בטלית, על שלמה המלך ויציאת מצרים. ומאפשרים לנו להתחבר לדברים שלא היו בהישג ליבנו.

ויותר מזה, אחד הכלים החזקים ביותר למשוך את הלב זה המעשה, למשל, אם יש מישהו שאתה לא ממש מסמפט, או ממש לא מסמפט, ויום אחד תתחיל, באופן טכני ומלאכותי לחלוטין, לעשות עבורו דברים שהוא צריך או אוהב. עם הזמן תבחין שהמעשים הללו עוקרים מלבך את השנאה והכעס ומכניסים במקומם אהבה שהולפת

וגדלה. משום שהלב נמשך אחרי המעשים שאדם עושה.

וכך המעשים היום יומיים, הפשוטים, של יהודי, מחזירים בלב חשק להיות אדם שלם עם מידות טובות, מאור פנים, יציבות נפשית וכד'.

אתה פועל. אפילו אם בהתחלה זה קצת טכני, ואט אט זה בונה אותך מבפנים, מחלחל.

אתה מדליק חנוכיה ושר מעוז צור, המעגל החיצוני מרטיט את הפנימי, אחרי המעשים נמשכים הלבבות, ואור נרות החנוכה חודר, לצלילי השיר, לחמם את הלב, לקשר אותו לעולם נפלא שאפשר לשאוב ממנו הרבה כוחות לבחירות נכונות בחיים.

אם כך, את המשאלה שלך, אתה בעצמך יכול להגשים...

שלומי דוראני

המלכה איילת להנחיה

והמלכה כ' חכמת שלמה –

ישור בוידאו על כא ה'יהיה
"סדרת מלכה בהנחיית רש"י"
(כ' חלקים)

BinyanZion.com כא

שאין מה להסתיר. פתאום היא לוחשת: פיץ פיץ...אני לא כל כך צעירה. פיץ פיץ...פי תרפב על סוקיך? אז תדע את גילי.
בשנת ג' אלפים תרכ"ב (3622 שנים לבריאת העולם, מאה השנייה לפנה"ס למנינם) היה נס חנוכה. שנה אחת אח"כ, תקנו חכמים לדורות להדליק נרות בחנוכה (באופן שהבאנו לעיל). השלהבת הזו בת שנות אלפיים. ליתר דיוק אלפים מאה וחמישים (2150) שנה. ועדיין רעננה ומלאה מרץ כמימים ימימה. חמה וטרייה כסופגנייה שיצאה עתה מהתנור. איך זה? אני שואל אותה. צריך אתה לדעת, תחילה, מה זו חנוכה? אהה, אני מהמהם, מאי חנוכה? "מאי חנוכה? דתנו רבנן (זה נקרא ברייתא): בכ"ה בכסליו יומי דחנוכה, תמניא אינון דלא למספד בהון ודלא להתענות בהון (שמונה ימים הם שאסור להתענות או לספוד למתים, בהם). שכשנכנסו יוונים להיכל טמאו כל השמנים שבהיכל וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום, בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן, שהיה מונח בחותמו של כהן גדול. ולא היה בו אלא להדליק יום אחד. נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים. לשנה אחרת קבעום ועשאו ימים טובים בהלל והודאה".¹⁰

נו? אז מה? כך אני. והיא עונה בשאלה (כיאה לשלהבת יהודיה) למה קבעו אותנו רק לשנה הבאה ולא מיד בהתלהבות האדירה של הנס? באמת למה? אני מראה שגם אני יודע לענות בשאלה על שאלה. אותם חשמונאים בני כהנים גדולים לא היו אנשים פשוטים. גדולי הדורות היו, ואותם גדולי החכמים והצדיקים: הכהן הגדול מתתיהו בן יוחנן¹¹ ואיתו החכמים רבי יהושע בן פרחיה ונתאי

1. שיר השירים פרק ז' פסוק ה'.
2. שיר השירים פרק ד' פסוק ח'.
3. כנראה שאינני ראשון אשר "מוחו קודח". יש כזה סוג של בני אדם, לא עליכם.
4. מסכת שבת דף כא' עמוד ב'.
5. מצות נר חנוכה מצוה חביבה היא עד מאד וצריך אדם להזהר בה כדי להודיע הנס (ומב"ס הלכות חנוכה פרק ד' הלכה יב).
6. הכונה כמובן, לספירת ההוד. זו, שלמטה משמאל. וזו שאם תספור 8 מהכתר ולמטה, תגיע אליה (לא במקרה).
7. אולי זה צהוב אבל יש גם לבן.
8. ראה פ' ויצא, בראשית כח, יח. וראה גם פ' וישלח, בראשית לב, כב-כה ובמפרשים ובפרט רש"י על "ויתר יעקב" פס' כה עפ"י גמרא מסכת חולין דף צא, סוף עמ' א'.
9. חבקוק ג, ח.
10. תלמוד בבלי, מסכת שבת דף כא' עמוד ב'.
11. שהתמנה לכהונה הגדולה שנה לפני המרד והנס.

סיור חנוכיות

ימי החנוכה, מסתבר (לא ידעתי על כך), הם מועד ל"סיורי חנוכיות". יש סיורי "סליחות" ויש סיורי "סוכות" ועכשיו יש גם סיורי "חנוכיות". מה עושים בסיורים אלו? כך אני שואל את עצמי. הרי יהודים רבים מדליקים חנוכיות. יותר מאשר אומרי סליחות ויושבי סוכות. למה להם סיור חנוכיות אצל אחרים? כיון ששאלות אלו מנקרות בראשי, הוא נהיה "קודח"³ הם אינם מרפות ואז, באות המחשבות. "העינים" מתערפלות ומפליגות למרחקים. כאילו היו ספינת משוטטים מטלטלת בלב-ים.

"והמהדרין מן המהדרין, בית שמאי אומרים: יום ראשון מדליק שמונה מכאן ואילך פוחת והולך. ובית הלל אומרים: יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך".⁴ כולנו תלמידי בית הלל וכך אנו נוהגים. ולא עוד, אלא שנה חנוכה היא המצוה היחידה שכל ישראל נוהגים בה בדרגת "מהדרין מן המהדרין" אע"פ שהיא מצוה דרבנן. הרי שנה חנוכה מצוה חביבה היא עד מאד בקרב ישראל.⁵

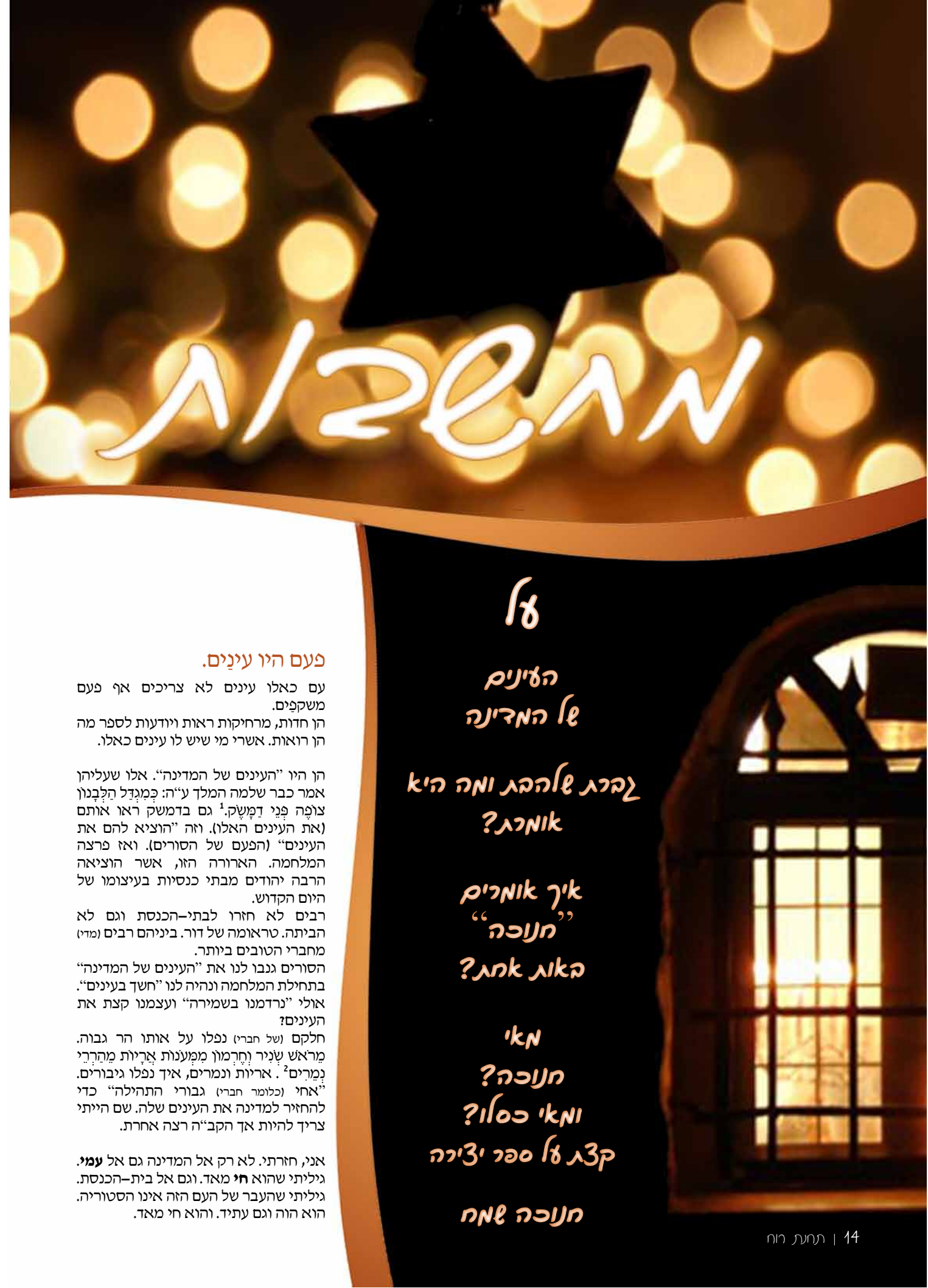
נרות, מדליקים רבים. אבל באתרי הסיור נבטים הנרות מכל חלון. ואפילו כמה חלונות באותה דירה. ובחלון אחד לפעמים כמה חנוכיות (יש הרבה בני בית בשכונות אלו, ב"ה). וגם בפתחי בתים וחדרי מדרגות. כאילו "השכונה" כולה בוערת. זה מראה עוטה הוד. ו"הוד"⁶ היא המדה של הזמן הזה.

אנו הדרים בשכונות אלו, כבר התרגלנו. אולי הסיורים הנ"ל יעירו אותנו להתפעל, מחדש.

עם רוח חדשה זו אני משוטט בשבילי השכונה שבין הבניינים. נותן לעצמי ללכת לאיבוד. ומה אני רואה (פתאום)? עינים רבות, אלפים ורבבות, ניבטות בי בסקרנות. ואני מישיר עיני אליהם. מביט להן ב"לבן שבעינים".⁷ הן קטנות, מרצדות, חמות וחכמות. אף נדמה לי שהן מחייכות וקורצות במין מסתוריות כזו. כאילו שיש להם איזה סיפור עתיק. והן לוחשות ברטט: הסיפור הזה הוא לא רק סופגניות וסביבונים. הוא אפילו לא רק גבורת המכבים. הוא עוד מזמן האבות, ספור יעקב ועשו. יעקב שחזר במעבר יב"ק לחפש את הפכין קטנים שאבדו לו. ביניהם היה גם פך קטן אחד עם שמן.⁸ ושם נתקל בשרו (המלאך) של עשו "ויאבק איש עמו". שרש המאבק של חנוכה נמצא כבר שם.

דיאלוג עם גברת שלהבת: מאי חנוכה?!

בת כמה את? אני שואל "שלהבת" אחת, בחלון קומה ראשונה. היא מחייכת בבישנות. אולי לא מתאים לשאול אשה לגילה, אני מהרהר. רק חשבתי שהרעננות והקופצנות משהו לה מראה כל כך צעיר,

פעם היו עינים.

עם כאלו עינים לא צריכים אף פעם משקפים. הן חדות, מרחיקות ראות ויודעות לספר מה הן רואות. אשרי מי שיש לו עינים כאלו.

הן היו "העינים של המדינה". אלו שעליהן אמר כבר שלמה המלך ע"ה: קִמְנָדְל הַלְבָנוֹן צוֹפָה פְּנֵי דַמְשֶׁק.¹ גם בדמשק ראו אותם (את העינים האלו). וזה "הוציא להם את העינים" (הפעם של הסורים). ואז פרצה המלחמה. הארורה הזו, אשר הוציאה הרבה יהודים מבתי כנסיות בעיצומו של היום הקדוש.

רבים לא חזרו לבתי-הכנסת וגם לא הביתה. טראומה של דור. ביניהם רבים (מדי) מחברי הטובים ביותר.

הסורים גנבו לנו את "העינים של המדינה" בתחילת המלחמה ונהיה לנו "חשך בעינים". אולי "נרדמנו בשמירה" ועצמנו קצת את העינים?

חלקם (של חברי) נפלו על אותו הר גבוה. מראש שניר וְחָרְמוֹן מְפֻעָנוֹת אֶרְיוֹת מֵהָרָרִי נִמְרִים.² אריות ונמרים, איך נפלו גיבורים. "אחי (כלומר חברי) גבורי התהילה" כדי להחזיר למדינה את העינים שלה. שם הייתי צריך להיות אך הקב"ה רצה אחרת.

אני, חזרתי. לא רק אל המדינה גם אל עמי. גיליתי שהוא חי מאד. וגם אל בית-הכנסת. גיליתי שהעבר של העם הזה אינו הסטוריה. הוא הווה וגם עתיד. והוא חי מאד.

העינים של המדינה

גברת שלהבת ומה היא אומרת?

איך אומרים "חנוכה"?

האם אתה?

מאי

חנוכה?

ומאי כסאו?

קצת על ספר יצירה

חנוכה שמה

סעודת מלכים

ילדה קטנה כבת תשע מתקדמת בצעדים בטוחים כשהיא מחזיקה דף בידה ואומרת "כן אבא" וכבר נעמדת לידו. כל המסובים בשולחן הפנו את תשומת הלב לילדה הקטנה, היא נראתה כאומן העומד על במה מוקפת מעריצים, כולה ממש זורחת מהתרגשות, נראה היה שהמילה הראשונה יוצאת בקושי אך פתאום היא מתעשתת ומדברת ברצף ברור ומסודר. "אברהם אבינו היה מצוין במידת החסד שלו, כל כך הרבה ניתן ללמוד ממנו".

הוא מתכוון? שאלתי את עצמי. עוד לפני שהספקתי לעמוד על טיב השאלה ענית... "כן, אני משכיר דירה עם חברים" לא בטוח בכלל שזו תשובה למה ששאל...
לפני שנה יצאתי מהארץ לטייל במזרח, לוס אנג'לס הייתה תחנה אחרונה בדרך חזר, כי זה לא נעים לחזור לארץ אחרי טיול בלי שקל... שם, בלוס אנג'לס התחלתי לנסות להבין את הקשר שלי ליהדות, בשלב מסוים החלטתי לשמור

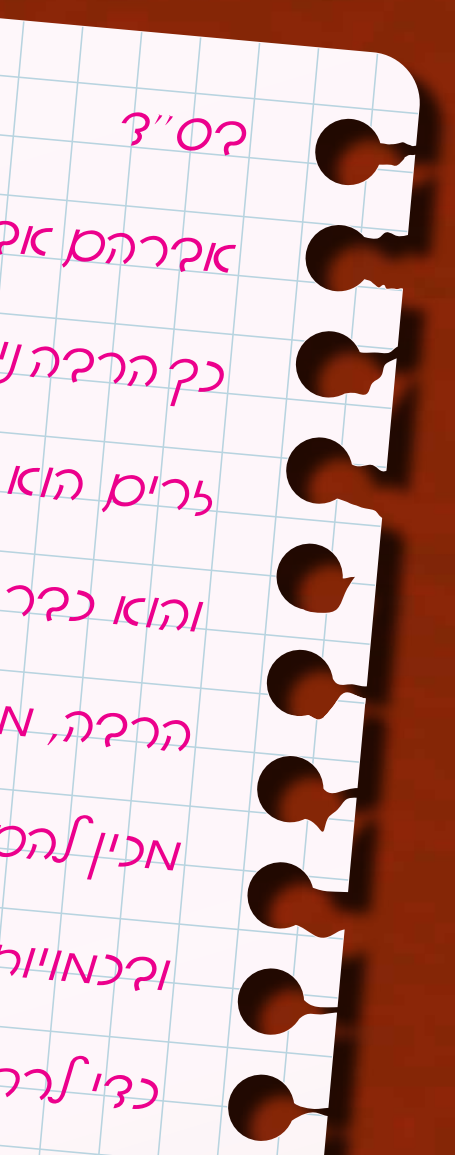
"שבת שלום", אמר לי אחד המתפללים כשחיוך לבבי פרוש על פניו. "שבת שלום ומבורך" השבתי לו. אכן, ממה שהספקתי לקלוט מסביבי, כך כולם מברכים זה את זה בסיום התפילה [באופן שיגרתני] ובזה חשבתי שהסתיים הדו שיח בינינו, פניתי לכיוון היציאה החוצה, ולהפתעתי הוא המשיך: "אתה חדש פה?" "כן" עניתי בקצרה... "ברוך הבא!! אם כן, תסלח לי על השאלה אבל, יש לך איפה לאכול?" שאל בחיוך באותו רגע, קצת התבלבלתי – למה

בפעם הראשונה שהוא רואה אדם זר בבית הכנסת, הוא פשוט חושב לעצמו 'אולי אין לו משפחה פה', 'זה לא נעים לאכול לבד' ומיד מזדרז להציע את עצמו? אולי!
היו לי כמה סיבות טובות לסרב, מבחינתי סעודת שבת התחילה ונגמרה בבורקס. בנוסף, חששתי מאי נעימות שתגרם לי אם אצטרף למשפחה שאינני מכיר... "תודה, אבל אני מסתדר", על פניו לא ניכר רושם מהתשובה שעניתי לו, "אני מבין, תראה... אם כך, אז אני ממש מבקש ממך, בוא אלינו ותכבד אותנו בנוכחות שלך, שבת זה יום מיוחד, אנחנו שרים שירים, אוכלים ארוחה חגיגית ונשמח מאוד לארח אותך, תעשה את זה בשבילנו, השבת נראית אחרת כשבאים אורחים". האמת שהוא הצליח לשכנע אותי, קודם כל, כי הוא עושה רושם של אדם מיוחד, גדוש ברצון טוב וממש רוצה לתת מעצמו, ושנית, לא יזיק לשנות אורח. הגענו לביתו, בנקישות קלות על הדלת הוא כמכריז הגעתי, פותח את הדלת ומיד פותח בברכת "שבת שלום, יש לנו אורח חשוב היום". בני המשפחה באו לקראתנו וכולם נראו ממש מתרגשים מהאורח החדש, האווירה בהחלט הייתה נעימה וכבר בשלב ההכרות הרגשתי נינוח.

לפנינו עמד שולחן גדול ערוך בטוב טעם, מפה לבנה וכלים נאים, הבית היה כולו מואר ונרות השבת שהודלקו בסמוך תרמו לאווירה החמימה. זמן מה לאחר שישבנו לאכול התעשתי לרגע, פתאום תפסתי שאני בעצם יושב עם משפחה חרדית ומרגיש כאילו נולדתי פה. כבר אחרי חצי שעה נראה היה לי שאני מכיר את כל המשפחה. קצת היה לי קשה להבין איך אבי המשפחה מרגיש נוה להכניס אדם זר לביתו, לסעודה, דבר כזה לא הכרתי עדיין. יצחק המשיך כל הערב להפתיע, את רוב הזמן הוא השקיע בשיחות איתי, מפנה אלי את כל תשומת הלב, אף על פי כן בכל פעם שטעם מאיזה סוג מאכל חדש שהוגש על שולחן מיד שיבח את אשתו והודה לה על שטרחה כל כך, בנוסף גם לא פספס שיחות קצרות ומתעניינות עם ילדיו, ובתוך כל זה לא נשמעה ממנו מילת ביקורת או הערה, כל דבריו אמר בחיבה ובחמימות.

בשלב מסוים הוא רמז לאחד מבניו (וכנראה ע"י סימן מוסכם כל שהוא) ומיד פצחו כולם בזמירות נעימות בקול ערב ובהרמוניה נפלאה, אפשר היה ממש להרגיש בלב ולחוש בגוף את השמחה ששרתה שם. הזמירות הסתיימו, יצחק קורא לביתו הקטנה, "שרל'ה את רוצה לספר לנו משהו על פרשת שבוע?", ילדה קטנה כבת תשע מתקדמת בצעדים בטוחים כשהיא

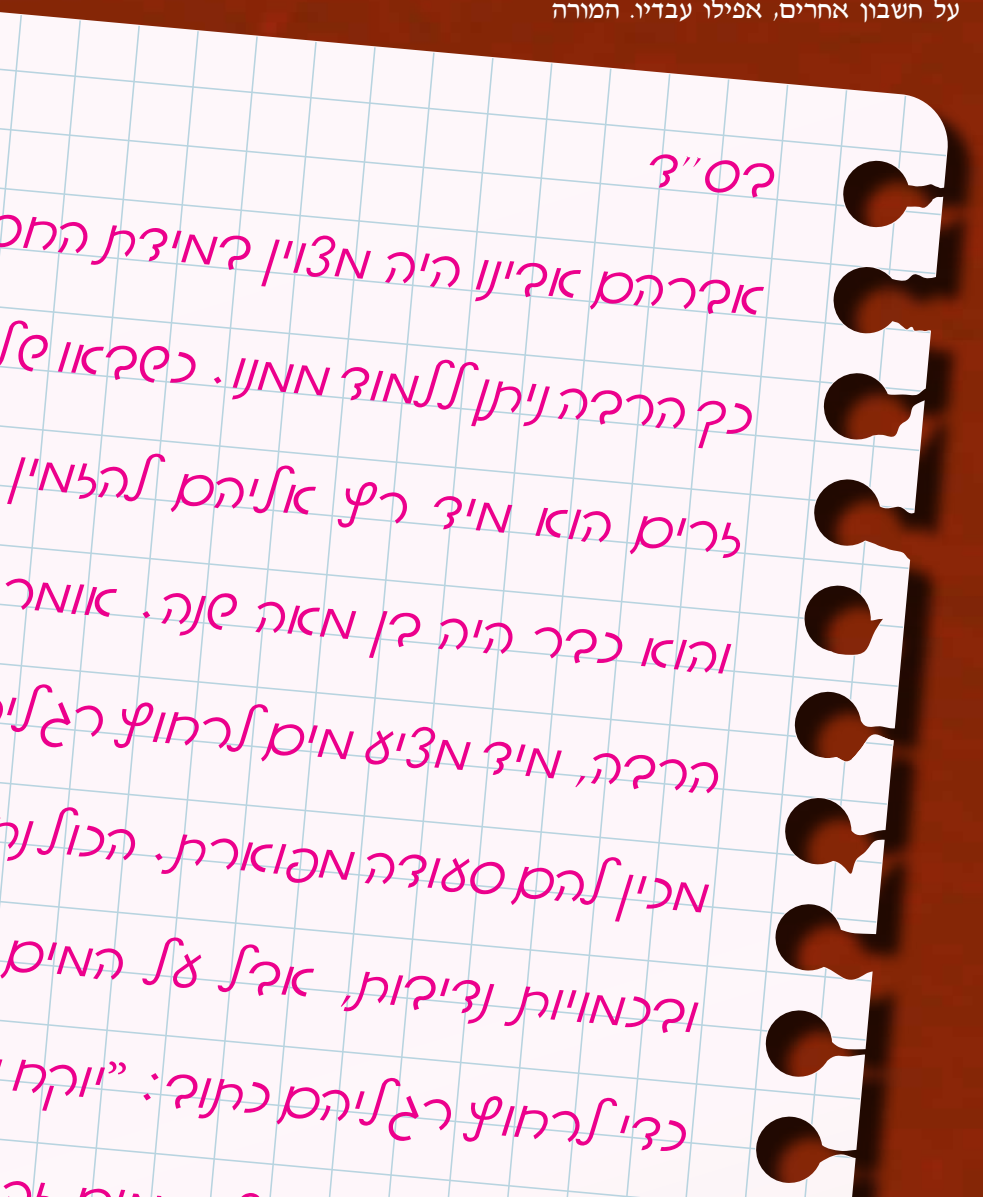
מחזיקה דף בידה ואומרת "כן אבא" וכבר נעמדת לידו. כל המסובים בשולחן הפנו את תשומת הלב לילדה הקטנה, היא נראתה כאומן העומד על במה מוקפת מעריצים, כולה ממש זורחת מהתרגשות, נראה היה שהמילה הראשונה יוצאת בקושי אך פתאום היא מתעשתת ומדברת ברצף ברור ומסודר. "אברהם אבינו היה מצוין במידת החסד שלו, כל כך הרבה ניתן ללמוד ממנו. כשבאו שלושה אנשים זרים הוא מיד רץ אליהם להזמין אותם אליו והוא כבר היה בן מאה שנה. אומר מעט ועושה הרבה, מיד מציע מים לרחוץ רגלים ולנוח בצל, מכין להם סעודה מפוארת. הכול נתן להם בשפע ובכמויות נדיבות, אבל על המים שהביא להם כדי לרחוץ רגליהם כתוב: "יוקח נא מעט מים", ובאמת זה משונה קצת, מים זה דבר זול למה הציע להם מעט? התשובה היא שגם כאן לומדים מעלה בחסד אמייתי, את כל הסעודה אברהם, שרה וישמעאל הכינו, אבל את המים כבר לא יכל אברהם להביא מפני שידיו היו מלאות, ולכן שלח אחד מעבדיו שיביא מים, והציע רק 'מעט מים' שהם הדבר הצריך לרחוץ איתו את הרגלים מפני שלא רצה לעשות חסד על חשבון אחרים, אפילו עבדיו. המורה

בכיתה ביקשה מכל אחת שתחשוב על מעשה חסד שהיא מוכנה לעשות בלי עזרה של אחרים, ואני חשבתי לכתוב לחברה שלי מכתב עם כמה מעלות שאני חושבת שיש בה". שרל'ה סיימה ומיד יצחק מחליף מבט קצר עם אשתו, כשהבעת התרשמות על פניו הוא פונה אל שרל'ה הקטנה והמרוגשת "אני ממש גאה בך, את פשוט מעוררת התפעלות, איזו חשיבה נפלאה יש לך על אחרים, ואיך שאת תמיד קולעת לדברים הכי חשובים שהרי לציין מעלות של אדם אחר בפניו זה נותן לו הרגשה טובה יותר מהרבה מתנות". שרל'ה מלאת סיפוק, ניגשת לאביה ומחבקת אותו, בדרכה חזרה למקומה כל אחד מבני הבית מרעיף עליה חום ואהבה...

בשבת בבוקר אחרי התפילה ניגש אלי אחד המתפללים וכשחיוך פרוש על פניו הוא אומר "שבת שלום, ברוך הבא", כשהבנתי שהוא לא מסתפק בברכת שבת שלום, כבר היה לי ברור מה תהיה התשובה להזמנה זו...

כפיר סלמן

צלום : רענן טל

בין לילה הוקם מבנה ענק ברחבת מכללת העסקים החשובה בישראל. שני רביעיות מיתרים; צ'לו, ויולה, כינור ראשון ושני מנגנים בו זמנית קונצ'רטים וסונטות של מוצארט והיידן, כל אחת על מרפסת שונה המיוחדת לה. בקתדרת הכניסה מלצרים מבר המשקאות עוברים בין האורחים המאוד חשובים שבטפטוף קליל מגיעים ומתיישרים להם בכורסאות הישיבה המרווחות ומציעים להם מגש עמוס אפרטיפים ותופינים. בין בדי הלבן משובצים להם איורים של הציירים המפורסמים בעולם. שבעים זוגות אוזניות מחולקים לאח"מים דוברי שפה זרה מנסיכויות שונות בעולם. כמה וכמה מתורגמנים תופסים את מקומותיהם בתוך האולם המרכזי. סה"כ 700 מקומות, 4 מצלמות טלוויזיה, שני מסכי ענק, צוות הפקה של הרשות השנייה, צוות תאורה. אלו פיקוד מרכז כבר הגיע. מנכ"ל טבע, מנכ"ל מייקרוסופט ישראל,

עורך ידיעות אחרונות והנשיא ממתין לשידור מחו"ל. סה"כ מיליון דולר הושקעו על מנת להפתיע את האיש השני הכי עשיר בארץ, יצחק פדר חוגג את יום ההולדת ה-80. הערב זורם, הנשיא השווה עתה בחו"ל יורד משידור הלוויין לא לפני שהוא מאחל מזל טוב ומוסיף עקיצה "היית יכול לתרום יותר לחברה בישראל, יש לך עוד מספיק בבנק". הזמרת עולה, שרה לו את אחד השירים מאלבום הבכורה באנגלית שלה. מתארינת יחד איתו ומודה לו על כך שמימן לה את לימודי המוסיקה בניו יורק.

תור מנכ"ל החברה, מי שאחראי בפועל כיום על כל עסקיו של יצחק פדר לספר על שנים של סחר עולמי. לאן החברה לא הגיעה? מהו, טורקיה, סין, ארה"ב, אפילו עד אלסקה. והכל מתחיל מכמה פרוטות

אלכס, ילד בן ה-11 מתיישב סמוך אליו על הכורסא הזוגית קצת מבויש, קצת מפוחד. נשאל על ידי המראיין "ומה הסיפור שלך עם יצחק פדר?" "הוא פגש אותי ברחוב. רק עלינו מרוסיה אני ואמא, ויצחק אסף אותי למכונית שלו ושאל אותי מה החלום שלך? אמרתי לו שתמיד רציתי לנגן על פסנתר. באותו הרגע הוא לקח אותי לחנות מוסיקה בדיזנגוף וקנה לי פסנתר חדש. מהרכב הוא התקשר לחברת הובלות ודאג שיעלו את הפסנתר לסלון – מטבח שלנו. לאמא הוא קנה זר ורדים ענק ודאג לתאם את הגעתו ממש לאותו הזמן שחברת ההובלה הגיע עם הפסנתר". הקהל קצת מרוגש מוחה כפיים.

אשתו של יצחק פדר מספרת על שנים של שותפות וכמה שהיא לא אהבה את הנסיעות והעדיפה להישאר בבית מחוץ לכל העסקים. את האגף החדש במוזיאון היא מאוד אוהבת לבקר. זו הייתה מתנת יום ההולדת ה-72 שלה לפני כשלוש שנים. יצחק פדר קנה אגף חדש במוזיאון הלאומי הבריטי בה מוצגים אוספי האומנות הנדירים אותה רכשה אשתו במשך חייה. כמובן, האגף קרוי על שמם "אגף זה נתרם ע"י הנדיבים יצחק ואופירה פדר".

את "המכה" קיבלתי כשהבנתי שזה לא סתם "דתי", בני עקיבא כזה. אותם תמיד סמפסתי, משרתים, תורמים אפילו בתנועות המושבים הדרכתי ביחד עם דתיה כזו. אמא שלי ואחותי הם דוסיות, הלכו עד הסוף. טוב אמרתי לעצמי, היא תמיד הייתה רצינית. אם כבר עשתה משהו, אז תמיד מאורגן, מסודר, כמו שצריך עד הפרטים הקטנים. בלי זיופים בלי חיקויים, בדיקות, ביקורת, דיוק, אימות נתונים, השלכות לעתיד, רווח והפסד ושאל אחד מהילדים לא יפגע.

יום אחד, בסוף, גם הסכמתי להתארס ולהישאר לאורך שבת שלמה. בכל שבת אחותי בת ה-15 אומרת דבר תורה שהכינה ושרה כמעט לבד שירי שבת שלמדה בבי"ס החדש שלה בחזרה. הערכתי אותה מאוד על האומץ שלה לעזוב כל מה שהכירה וללכת לארץ חדשה. זה בטח לא פשוט. לשירים קצת קשה לי להתחבר, היא תמיד מוסיפה למילים מן הברה כזו שנשמעת כמו שאבא של סבא בטח היה מדבר במזרח אירופה לפני שגררו אותם הנאצים למחנות ההשמדה. אבל ל"דבר תורה" תמיד היה לי סבלנות, דברים פשוטים וערבים לאוזן שלי, דברים שבדרך כלל גם השכל וגם הלב שלי מהנהנים בהסכמה.

מחפש חנות ספרים, אני צועק דרך החלון של הג'יפ לאדם שהיה נראה לי מבין בספרים כאלה שאני מחפש. הוא שאל אם אני מתכוון לחנות ספרי קודש. כן ספרי קודש אמרתי. ימינה ברבי עקיבא אחרי 200 מטר יש חנות מצד שמאל של הכביש.

בתוך החנות אני מחפש כותרות מיוחדות, המוכר מפנה את תשומת ליבי לכמה ספרים שהוא חשב שבטח אני מחפש.

משפט סיכום. משהו אישי שלו ליצחק פדר, "רציתי להודות ליצחק פדר שעוזר לי ולכל החברה ביחידה על שהוא מעניק לנו מלגת לימודים והזדמנות להשכלה גבוהה ובכך משלים בעצמו ומקיים את מה שהעם הישראלי תמיד דגל בו ומצליח גם היום לעמוד, להתפתח ולהתקיים בגללו, כמו שאומרים: "על שלושה דברים העולם עומד על החינוך ועל העבודה ועל גמילות חסדים". מצלמה מס' 1 בקלוזאפ על הפנים של יואב ומצלמה מס' 2 מרחפת מעל שבע מאות האח"מים, השרים, הנסיד ההודי, הנציגים הטורקים, אילי ההון מארה"ב, החיילים של חיל הים והילדים של יצחק פדר שבאו בטיסה מיוחדת מאנגליה רק להערב, ביחד עם הנכדים בני גיל העשרה של יצחק פדר כשאוזניות התרגום נעוצות באוזניהם. כולם מוחאים כפיים מאוהבים ביואב ומעריצים פתאום יותר מתמיד את יצחק פדר, את סבא יצחק פדר.

בשבת ההיא אמרתי את "הדבר תורה" הראשון שלי. קצר וקולע, משהו עם משמעות גלובלית, על אהבת אדם ושהעולם צריך להיות מאוחד ולאהוב את כל האדם באשר הוא אדם. ושה הסיכוי של האנושות, ושעל זה העולם עומד ומתקיים. האמת שלא הספקתי לפתוח את הספרים שקניתי, אבל תובנות רוחניות כאלה תמיד היו לי. קיבלתי כמה מחמאות ושבחים מאמא שלי. גם אחותי החמיאה, חיכה ואמרה לי "כתוב במשנה בפרקי אבות שרה פרקים מהתורה שבעל פה שקבלו עם ישראל בהר סיני, שעל שלושה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים". כן אני מכיר! נזכר בשבוע שלפני, איך יואב ההוא שלף את המשפט הזה אחרי שסיימתי ללוות בגיטרה את הזמרת בערב "חיים שכאלה" שעשו ליצחק פדר המיליונר לכבוד יום הולדת ה-80 שלו. אמרתי לה "שבואי חינוך זה דבר מאוד חשוב. אם לא משקיעים בדורות הצעירים איך תראה למשל הכלכלה או ההתפתחות הטכנולוגית עוד כמה שנים. ועבודה זה ברור. חייבים להיות חברה יצרנית אחרת מה? חוץ מזה שכסף לא נופל מהשמיים וכבר הפסיק לגדול על העצים. וגמילות חסדים טוב נו.. חייבים לעזור ולתמוך בשכבות החלשות גם להם מגיע שוויון הזדמנויות.

"אתה צודק אמרה אחותי אבל זה לא מה שאמרתי, אמרתי שכתוב "שעל שלושה דברים העולם עומד על התורה". לא כתוב חינוך, "ועל העבודה ועל גמילות חסדים". ואת זה אמר שמעון הצדיק שהיה משיירי "הכנסת הגדולה" שאותה הרכיבו חכמים וחלק מהנביאים שהיו לעם ישראל עד סוף זמן בית המקדש השני". הולכת לארון הספרים בסלון מוציאה את המשנה קוראת בפנינו ומסבירה כפי שלמדה בתיכון "בית יעקב" שלה. "על התורה הכוונה למציאות של כל החכמה וההשכלה בעולם מקורו וראשיתו בתורה. אין הכוונה דווקא למקור החכמה לייצור עטי PILOT או חכמת הביולוגיה המולקולרית אלא

"משהו באיזה מכנס
 אוני אל טוכו, אוני
 בא אל השקט... אוני
 כי פהו רואים...
 וכשאני עוזבי את
 האוסיקה באו
 האבנא..."

ברכה לעולם. כך הצורה האלוהית שבתוכי
 יוצאת מן הכוח לפועל ומתגלה, והיא ממש
 המשפיעה ומברכת את כל העולם. וכל זה
 הזכות שלי, כי רק האדם יכול להתפלל.

וגמילות חסדים זה בהחלט גם לעזור
 לאנשים, זה חלק מהעניין, אבל המשמעות
 והתכלית של התורה מעוררים השראה.
 בטח תסכים איתי שחסד אמיתי זה לתת
 למישהו דבר שאין לו מעצמו וגם אין לו
 אפשרות להשיג בעצמו. אם אני נותנת לך
 סוכריה בזמן שבכיס שלך מונחת חבילה
 של סוכריות זה אמנם חסד, אבל לא שיא
 החסד. אבל בשעה שאין לך סוכריות וגם
 אין לך שום אפשרות להשיג סוכריות,
 ועכשיו ממש בא לך סוכריה אחת אם אתן
 לך – זהו חסד אמיתי. ישנה שאלה בתורה,
 "איזהו חסיד?" – מה האפשרות לעשות
 חסד בעולם? תשובה, רק עם אחד, עם ה'
 – כך כתוב "איזהו חסיד – המתחסד עם
 קונו". אצל ה' יש דבר אחד שכביכול אין
 לו אותו, וגם לא יכול להשיגו ורק האדם
 יכול לתת לו. מהו? השלמות שהוא יוצר
 באישיותו כשאדם מתקן ומשלים את עצמו,
 עושה את עצמו לאדם טוב יותר, זהו דבר
 שה' מצדו כביכול לא יכול לעשות, כי אם
 הוא עושה אותי לאדם טוב, הרי לא נהייתי
 באמת אדם טוב, אולי רובוט, או מלאך.
 את זה רק אני יכולה לתת לו. אין הכוונה
 שלא צריך לעשות את כל המעשים הטובים
 שמניית חלק מהם, כי בלי שתעשה אותם
 לא היית בונה את עצמך. אבל היופי בכל
 זה שהרצון העיקרי שבגמילות חסדים הוא
 שתבנה את עצמך. העיקר לא מה אתה
 עושה אלא מה שאתה בונה את עצמך.

אתה יודע, עד לפני השואה והחזרה לארץ
 אפילו שהיינו פזורים בין כל אומות
 העולם לא היה ילד יהודי בכל העולם ובכל
 התפוצות שלא היה יודע את המשנה הזאת
 ורבות אחרות בעל פה. מאז ומתמיד זה היה

לחכמת סתרי כוונת הבריאה, היעודים
 אליה היא מכוונת, כשהאדם הוא בהחלט
 המרכז שלה, מתקן ומשלים בעצמו על
 ידי לימוד ויישום חכמת התורה את כל
 הרבדים התודעתיים שלו, מחשבה, דיבור
 ומעשה (התורה כוללת בתוכה כמובן גם
 את כל התהליכים המחשבתיים והמעשיים
 שבמצוות החינוך) בכך הוא משפיע גם
 על הסביבה וגם על העולם ומקדם אותם
 הרבה יותר מכל חכמה אחרת. כמו המנוחה
 שהייתה בבית המקדש שבשבעת קניה
 מאירה את כל חכמות העולם אך היא שבה
 ונכבית. את אורה הייתה שבה ומקבלת
 מהנר המערבי שמייצג את חכמת התורה
 ודולק לעולם.

ועבודה זה חשוב. אבל בכוונת המשנה
 מדובר או על הקרבת קורבנות בבית
 המקדש או לתפילה שאדם מתפלל.
 לשניהם התורה קוראת עבודה. אני לא כל
 כך מבינה איך זה עובד אבל בגדול, גילוי
 הרצון הפנימי והקשר העמוק ביותר של
 הבורא איתנו בא לידי ביטוי בהקרבת
 קורבנות ותפילה. העניין המרכזי בשניהם
 הוא הקרבת "נקודת האני" שלי. החלק
 החיצוני של האני שלי כביכול מתבטל
 לה' ובכך זה מאפשר לשפע וברכה לרדת
 לעולם דרכי דווקא. האני הופך לצינור של

ברור לכל איש ישראלי באשר הוא, על מה
 העולם עומד ובאיזה זכות הוא קיים.
 דור ההמשך של משפחת פדר עולים לבמה,
 שיא הערב, הגיע תורם של הנכדים. קצת
 מאכזב שאף אחד מהם לא יודע או מבין
 מילה בעברית ולסבא הם קוראים בשמו
 הפרטי "יצחק פדר", לא אהבת הארץ, לא
 חזון, לא ערכים, לא צבא, לא ישראל סתם
 נערים ונערות הכי אנגליים בעולם. המרחק
 בין סבא יצחק לנכדים בולט. הגדולה מהם
 מספרת שבביקור האחרון שלה בארץ
 יצחק אמר לה שהוא יזם בארץ את בניית
 האצטדיון האולימפי הראשון והוא יהיה
 קרוי על שמו. זה בוודאי ימנף את הספורט
 הישראלי.

חזרה אחרונה לפני ההופעה מחר ב"לבונטין
 7". נסיעת לילה שאני מאוד מחבב. משהו
 בלילה מכנס אותי אל תוכי, אולי בגלל
 השקט. אולי כי פחות רואים... וכשאני
 עוצר את המוסיקה באות התובנות. בשבת
 האחרונה הופתעתי והתרגשתי מאחותי,
 כאילו שמה לי מראה גדולה מול הפנים,
 ואמרה באהבה של אחות, "אתה בטוח
 שאתה יודע לאן הכל הולך? ושכל מה
 שאתה יודע או שומע, אומר או עושה יש
 לו מקור נאמן? ואתה בטוח שמה שחשוב
 ליצחק פדר בן ה-80 זה ההישגים הכלכליים
 והכבוד שעושים לו? או מה שהוא כבר
 תרם קצת לחברה? ואם המטרה לפתח
 ולקדם את העולם? אז זה נגמר בטכנולוגיה
 חקלאית בארצות עולם השלישי, גורדי
 שחקים, משרדים נוחים, עמותות נגד זיהום
 סביבתי וטיולים בסופי שבוע עם החברים.
 ואת עצמך? אולי זה על חשבון עצמך? מה
 אם לראות לאן אתה מחובר, לאן אתה
 מתקדם? עצרת? הסתכלת פנימה, אבל
 באמת? ואם אתה כבר תורם, עוזר, "גומל
 חסד", זה כי אתה רוצה להשתנות? לבנות
 את עצמך? או כי מה יחשבו עליך וזה תמיד
 IN לתרום ולעזור לאחרים, או סתם המצפון
 מציק לך אז אתה עושה לו טובה ומשתיק
 אותו? ואם אתה בטוח שליצחק פדר לא
 חסר עוד כלום, אז תדע שחסר לו את הדבר
 שהכי חשוב בחיים, קשר אמיתי, חם ואוהב
 עם הנכדים והילדים שלו. לא פלא שאף אחד
 מהם לא מחובר לשום ערך או אידאל שלו
 הסבא עצמו. כי במקום שאומרים משהו
 ולא יודעים מה בכלל אומרים, כשהדברים
 מנותקים, אז גם הילדים והנכדים וכל
 הדורות מכאן והלאה יהיו מנותקים.

הידיעה הבאה מציפה את ליבי, די לבלבל,
 הגיע זמן לעשות סדר בחיי, בעוד שהאופנות
 משתנות לבקרים, ערכים מתחלפים,
 אידאולוגיות שונות ומשונות צצות להן
 כפטריות אחר הגשם, והאמת מסולפת על
 פי אינטרסים של נוחות, כבוד, וכסף... אני
 מחליט שזה הזמן להתחיל לבנות את עצמי
 באמת. להבין על מה אני עומד ובזכות
 מה אני קיים. בזכות יואב, יצחק, הזמרת
 האנונימית, אלכס עם הפסנתר, גם הנסיך
 הפקיסטני ואחותי הקטנה, אני יודע שכעת
 אני מחדש מסע ישן – חדש, המסע של חיי,
 המסע אל עצמי.

צילום: רענן טל

גלעד לבנה

מעשה בן כפר כהן גולגומים

עמוס היה סדר יומי מעלה אור ראשון עד דמדומים

היה מאכיל הגרנקול וחולק את העיניים

ומשך מחנה אביה הספר להנחיה את ידיעויו בחדשי החיים

כך עברו או שנת ילדותו הטובה והנעימה

מעלה עד דגלו שלקראת גבול הכוונה צעדיו מכוונים

הוא עומד אהקים חווה נשאו עם כל השכאלים

בוקר אחד משהו הלגה, בן הכפר הגעור ושם קול נעון דק ועדין

מיד נשבה בקסמיו והחליט אצל אנסה בעקבות הצלילים

ניסו להניאו בני משפחה וחברים; לא נשמה כל נעון – רק דמיון שוא וגלגולים

אנה חווה מדישה צוהי מטרה נעלה אחיים

אך הוא יצא אדרכו בחיפוש אחר מקור אורג הגווים

ביקר בארצות נחוקות בניסיונויו להחמקו

האצין אנעונים שהיו לו צרים בקוה שישמעו או מוכרים

אכסוף שם אביהו כמעט מיואש מהחיפושים

גופו עייף כוזה מנוחה אך עוד שומע הוא את אורג הצלילים

עד שבוקר אחד בפסעו באחד השבילים הגחשק באמת קולו של אורג נעון עדין

וכמי שהכה בו בנק אפגע הכין: "יש אך מביה נשמה של מלחין".

עמי אנהסקי

“ידעתי, לחשתי ללבי, ידעתי.
הם, תמיד הזכירו לי עינים
קטנות.

הם הם, העינים של המדינה.
עם כאלו עינים לא צריך
משקפים.

אלו עינים הרואות למרחוק.
רחוק, של אלפים שנות.
אלפים שנות תקוה.

זו השלחבת לא תכבה ואשה
לא תדעך.

מים רבים לא יוכלו לכבות את
האהבה ונהרות לא ישטפוה”

מתוך “מחשבות” הרב עמיחי הורוביץ

”תחנת רוח” מחולק ללא עלות באלפי
עותקים בכל רחבי הארץ.
מעוניינים לקבל את העלון הבא לביתכם
או למייל ?

יש לכם משהו לומר לנו ? שאלה,
הערה, תגובה ? נשמח לשמוע.

Contact@BinyanZion.com
או התקשרו ל 0572-55555-8